

tagelse med en meget reduceret Virkning. Der er dog imidlertid et Par Bemærkninger, som jeg gerne vil tillade mig at knytte til de Udtalelser, som ere fremkomne, og ogsaa til, hvad der fra anden Side er blevet fremsat. Jeg maa der sige, at der jo ogsaa i Dag fra det højtærede 3dje Medlem for 9de Kredts Side delvis er blevet sagt, at det var maaske en noget tvivlsom Fordel, som fremkommer for Statskassen ved denne Konvertering. Heri kan jeg ikke være enig; for mig er Fordelen ganske utvivlsom. Tvivlen om Konverteringens Fordelagtighed skulde jo bero paa denne Indvending, at man ikke ved, hvorledes Sagen vil stille sig om 10 eller 17 Aar, ikke ved, om vi da have en højere eller en lavere Rentefod, om vi have et rigeligt eller et knapt Pengemarked, og det skal være en meget klog Mand, som i Dag kan sige det. Derpaa beror det, om der skulde være Tvivl om Konverteringens Fordelagtighed. Men jeg tillader mig at tro, at der i saa Henseende kun foreligger tre Muligheder. Den ene — og det er vel den, som ligger nærmest — er den, at vi vel om 10 eller 17 Aar, hvilket Tal man nu vil vælge, befinde os omtrent i lignende Forhold som nu, baade med Hensyn til Pengemarkedet og med Hensyn til Rentefoden; og i saa Henseende vil det jo være afgjort, at det er en stor Fordel, at vi i de Aaringer, som ere forløbne, have avanceret Kurstabet, de $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., naar vi blot regne 10 Aar; og saa ville vi staa paa det Punkt, at vi have faaet en effektiv Rentebesparelse for Statskassen. Hvis vi i saa Fald ventede med at konvertere, til de 10 Aar vare forløbne, vilde vi til den Tid begynde, hvor vi nu begynde. Den anden Mulighed er, at Renten bliver højere, naar den Tid kommer, og saa behøver jeg ikke at sige noget om, at det da vil være en øjensynlig Fordel, at man har konverteret allerede nu, da Renten er lavere. Den tredje Mulighed er jo den, at Rentefoden om 10 Aar stiller sig betydeligt lavere end nu. I saa Fald kunde der være Tale om, at det havde været heldigere, om man ikke havde konverteret nu, men at man saa først konverterede. Det er altsaa givet, at der foreligger tre Muligheder, hvoraf de to tale for Konvertering straks, mens den tredje taler imod at konvertere straks. Man plejer jo altid, naar der er Tale om aldeles uoverskuelige Chancer, at undersøge, hvor mange Chancer der er for, og hvor mange imod. Og det viser sig da, at der her med Hensyn til Konverteringens Fordelagtighed er to Chancer mod en. Men det kunde jo

være, at der med Hensyn til de tre Chancer, der altsaa foreligge, var meget større Sandsynlighed for den ene end for de to andre tilsammen; og i saa Fald kunde Tallet jo ikke gøre Udslaget. Men her maa jeg dog sige, at saa vidt jeg kan skønne, maa de tre Chancer omtrent siges at være ligestillede. Det vil sige, de ere ligestillede under ordinære rolige Forhold, under en jævn Udvikling. Men der kan indtræffe en Faktor, som kan forrykke Forholdet, og det er den, at der i den mellemliggende Tid udbrød en stor europæisk Krig, som vilde nødvendiggøre store og mange Statslaan fra forskellige Sider, og det vilde naturligvis bringe et knappere Pengemarked og en højere Rente. Altsaa, den tredje Chance, nemlig Chancen for en billigere Rente, har endnu den Skavank, at den er meget mere udsat for ikke at indtræde end de to andre Muligheder. Det forekommer mig derfor at være utvivlsomt, at der er en betydelig Fordel.

Den højtærede Finansminister brugte en Beregningsmaade for at vise, hvorledes det stillede sig med den Fordel, Statskassen opnaar gennem Rentebesparelsen. Rentebesparelsen er 216,500 Kr.; han beregnede, at en vis Del af Rentebesparelsen henlægges og bruges til Afdrag, og kom derved til 17 Aar. Jeg har for mit Vedkommende brugt en anden Beregningsmaade, som maaske staaar tilbage for den højtærede Finansministers — det vil jeg gerne tro — men som i alt Fald har den Fordel at være simplere og lettere fattelig, og det er den, at man lod disse 216,500 Kr. forrente sig; med Renter og Rentes Rente ville i Løbet af 10 Aar de $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., hvormed Statsgælden er forøget, være betalte, og naar de 10 Aar ere gaaede, kommer altsaa den effektive Rentebesparelse Statskassen fuldt ud til gode. Af den højtærede Finansminister og det højtærede 3dje Medlem for 9de Kreds er allerede nævnt den utvivlsomme Fordel, som Statskassen vil have ved Jærnbanelaanet, altsaa de $10\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Ingen vil jo betvivle, at hvis Staten skulde laane en saa lille Sum som $10\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som der her er Tale om, i dette bestemte Øjemed, vilde man umulig kunne opnaa en saadan Kurs og hvis Finansministeren valgte at udstede kgl. Obligationer, Statsobligationer, vilde de heller ikke kunne afsættes til en saadan Kurs, som der her er Tale om. Altsaa er der ogsaa her en Fordel, og jeg tror, at det fra alle Sider vil blive indrømmet, at det er en utvivlsom Fordel. Jeg skønner altsaa ikke rettere, end at, set fra